

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Paradox Online, s.r.o.**, IČO: 63493667,
sídlem Elišky Krásnohorské 606/10, 618 00 Brno,
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hanyášem,
sídlem Koblížná 53/24, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Krajský soud v Ústí nad Labem**,
sídlem Národního odboje 1274, 400 03 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. Si 261/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. Si 261/2019, jímž podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) odložil žádost žalobce o poskytnutí informací, ve které žalobce požadoval poskytnutí textu všech rozhodnutí, kterými bylo žalovaným vyřízeno 712 věcí v agendě C, Co, Cm a ICM za období od 1. 1. 2018 do 31. 1. 2018, neboť žalobce nezaplatil žalovaným požadovanou úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve výši 4 700 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že z oznámení žalovaného plyne, že lze předpokládat, že práce na pouhém vyhledání jednoho rozhodnutí si vyžádá průměrně 2 minuty práce pracovníce soudu, aniž by uvedl jakékoli skutečnosti, na základě kterých k tomuto konkrétnímu číslu dospěl. Žalobce tak nemá žádnou možnost, jak přezkoumat správnost úvahy žalovaného ohledně nutnosti náklady požadovat. Lze tak mluvit o odhadu žalovaného, ale nikoliv o odhadu kvalifikovaném, který je vyžadován judikaturou, k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp.zn. I. ÚS 1083/16. Aby bylo možné považovat odhad žalovaného za kvalifikovaný, bylo třeba dle žalobce provést alespoň vyhledání vzorku rozhodnutí, které požadoval, a následně provést výpočet časové náročnosti, k čemuž však nedošlo. Oznámení je tedy v tomto ohledu nedostatečné a žalovaný ve smyslu § 17 odst. 4 InfZ nárok na náhradu nákladů ztratil. Ministerstvo spravedlnosti (dále jen „MSP“) v rozhodnutí o stížnosti uvedlo, že považuje tvrzení žalovaného, podle něhož práce s jednou spisovou značkou a vyhledání rozhodnutí vyžaduje 2 minuty práce pověřeného zaměstnance soudu, za věrohodné a zcela odpovídající realitě, přičemž takové odůvodnění považuje nadřízený orgán za dostatečně srozumitelné a přezkoumatelné. Rozhodnutí o stížnosti však opět neobsahuje žádnou konkrétní úvahu o tom, proč projití jednoho spisu zaměstnancem zabere právě dvě minuty, a ne třeba minutu jednu nebo tři. Obecná tvrzení žalovaného a MSP nejsou dle žalobce přezkoumatelná.
3. Konstatoval, že žalovaný v oznámení uvedl, že časová náročnost vyhledání požadovaných informací je způsobena systémem, který pro takové vyhledávání není uzpůsoben. Tato skutečnost však nemůže jít k tíži žalobce. Žalobce je toho názoru, že možnost filtrovat rozhodnutí soudu podle data jejich vydání, jejich formy či agendy, ve které byla vydána, musí být základní náležitostí informačního systému každého soudu. Takovou funkci obsahují prakticky veškeré informační systémy, které pracují se soudní judikaturou, a z technického hlediska se nejedná o žádnou pokročilou funkci, jejíž složitost by měla bránit jejímu implementování do systému žalovaného. Je tedy zjevné, že vyhledání požadované informace zabralo nepoměrně více času právě z výše uvedených důvodů, tedy nedostatečnosti informačního systému žalovaného. Poznamenal, že vyspělé státy běžně veškerou svou judikaturu průběžně zveřejňují, a tedy musí mít systémy pro tuto činnost uzpůsobeny. Systém žalovaného však neumožňuje ani filtrovat soudní spisy podle data vydání konečného rozhodnutí, což je v roce 2020 naprosto zarážející. Konstatoval, že MSP vydalo instrukci č. 20/2002-SM, kterou se upravuje postup při evidenci a zařazování okresních, krajských a vrchních soudů do systému elektronické evidence soudní judikatury, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Instrukce č. 20/2002“), dle které mají jednotlivé okresní, krajské i vrchní soudy povinnost zřídit tzv. evidenční senáty, jejichž úkolem je zpracovávat judikaturu daného soudu a následně ji zařazovat do vnitřní, popř. do centrální evidence soudních rozhodnutí, která je dostupná na internetu. O tom, že tato instrukce není v praxi naplňována, svědčí velmi nízké počty takto zveřejňovaných rozhodnutí.

4. Namítal, že si je vědom toho, že v českém právním prostředí nepředstavuje judikatura soudů tzv. „precedenty“, tedy pramen práva, který je pro všechny jeho adresáty závazný. I přesto však dle jeho názoru soudní judikatura představuje stěžejní zdroj nejen pro odbornou, ale i laickou veřejnost, která díky jejímu studiu může zjistit, jak soudy nahlíží na řešení konkrétních právních situací. V současné době existují různé „oficiální“ sbírky soudních rozhodnutí, do kterých jsou jednotlivá rozhodnutí vybírána. Takový postup považuje žalobce za nesprávný, neboť principy uvedené výše platí pro veškerou judikaturu, nikoliv pouze pro judikaturu, která je určitým netransparentním způsobem předvybrána. Uvedl, že nejsou-li zveřejňována všechna rozhodnutí, navozuje to dojem toho, že se soudy snaží něco skrývat, že snad existují případy, u kterých není vhodné, aby veřejnost věděla, jak bylo rozhodnuto. Pokud by se zveřejňovala všechna rozhodnutí, toto podezření by vymizelo; současně by tento postup vyvíjel zdravý tlak na soudní soustavu, aby pracovala kvalitně. O tom, že výše uvedené argumenty nejsou zcela liché, svědčí i to, že drtivá většina států Evropské unie zveřejňuje veškerou dostupnou judikaturu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Zdůraznil, že nikdy neuvedl, že informační systémy mu neumožňují poskytnout žalobci požadované informace, pouze uvedl, že informační systémy nejsou primárně určeny k vyhledávání informací, případně textů v rozhodnutí, a proto jsou i jeho možnosti stran vyhledávání omezené. To však bylo myšleno tak, že informační systémy nejsou nastaveny pro vyhledávání vybraných textů rozhodnutí, nýbrž pouhého výčtu spisových značek, které je potřeba individuálně a ručně prohledat. Zdůraznil, že požadavek na úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací byl řádně zdůvodněn, a to právě potřebou otevření každého spisu ze sestaveného výčtu spisových značek a následného otevření příslušného rozhodnutí za účelem zjištění počtu stran. Tento krok zabere jedné pracovníci cca 2 minuty práce a bylo nezbytné toto učinit, neboť žalovaný důsledně dodržuje právní rámec a dbá zvýšené ochrany osobních údajů fyzických osob vystupujících v soudních řízeních, kdy požadovaná rozhodnutí jsou žadatelům za všech okolností poskytována v anonymizované podobě. Uvedl, že proces anonymizace je náročný a vyžaduje značnou dávku soustředěnosti osoby, která ji provádí. Proto je žadatelům práce strávená anonymizací soudních rozhodnutí rovněž zpoplatněna a právě toto zpoplatnění vychází z celkového počtu stran.
6. Podotkl, že žalobci bylo zpoplatněno pouze zjištění celkového počtu stran, a nikoli anonymizace samotná, což byla chyba, které se žalovaný dopustil. Kdyby tomu tak nebylo, byla by žalobci zaslána výzva, která by mimo původně uvedeného obsahovala i vyčíslení práce za anonymizaci poskytnutých rozhodnutí. Samotná anonymizace je počítána podle celkového počtu stran. Pro přiblížení žalovaný uvedl, že kdyby všech 712 soudních rozhodnutí mělo dvě strany textu, což není na obsah soudních agend pravděpodobné a počet bude vyšší, šlo by celkem o 1424 stran, kdy anonymizace jedné strany zabere pracovníci cca 3 minuty, přičemž za hodinu práce je požadována částka 200 Kč, což by znamenalo, že by žalovaný měl po žalobci požadovat 14 200 Kč. Konstatoval, že pokud žalobce požadoval poskytnutí 712 rozhodnutí, mohl předpokládat, že žádá o rozsah informací, který jedné pracovníci zabere nespočet hodin nad rámec její běžné pracovní náplně. O tomto jsou navíc žadatelé informováni na veřejně dostupných internetových stránkách justice.cz, kde na stránkách žalovaného v rubrice „Různé“ jsou umístěny podrobné informace nejen k postupu vyřizování žádostí, nýbrž i poplatkové povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

7. Žalovaný nerozporoval skutečnost, že má povinnost zařazovat do elektronické evidence soudní judikatury jím vydaná soudní rozhodnutí, ale rozporuje tvrzení žalobce, že tak nečiní a pokud ano, tak v minimálním rozsahu. Toto tvrzení není pravdivé. Instrukce č. 20/2002 rozděluje soudní rozhodnutí do šesti kategorií označených písmeny A – F, přičemž do elektronické evidence jsou uveřejňována pouze rozhodnutí spadající pod písmena A – E. Kategorie označená písmenem F se do vnitřní evidence nezařazují. Zdůraznil, že tvrzení žalobce o neoprávněnosti poplatkové povinnosti v důsledku automatického uveřejňování soudních rozhodnutí je nesprávné, když je tomu právě naopak, neboť převážná část soudních rozhodnutí je soudci zařazena do kategorie spadající pod písmeno F. Konstatovala, že žalobce sice může porovnávat otevřenost justice napříč evropskými státy, ale to nic nemění na platných právních předpisech, které soudům uveřejňování soudních rozhodnutí v době podání žádosti neukládaly.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že oznámení a i rozhodnutí o stížnosti jsou nepřezkoumatelná, neboť nelze přezkoumat správnost úvahy žalovaného ohledně nutnosti náklady požadovat.
12. K tomu soud nejprve konstatuje, že § 5 InfZ v odst. 1 a 2 vymezuje informace, které mají povinné subjekty ze zákona zveřejňovat. Ze znění § 5 odst. 1 a 4 InfZ vyplývá, že tak mají činit jak ve svém sídle a svých úřadovnách, tak též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podle § 5 odst. 1 písm. e) InfZ je takovou předem zveřejňovanou informací také sazebník úhrad za poskytnutí informací.
13. Obecně platí, že informace mají být poskytovány bezplatně. InfZ nicméně vymezuje případy, ve kterých povinný subjekt může požadovat úhradu nákladů, které v souvislosti s vyhledáváním informace vznikly. Předpoklady uplatnění takového postupu upravuje § 17 odst. 3 InfZ. Ze zákona vyplývá, že podmínkou pro uplatnění nároku na úhradu nákladů je oznámení skutečnosti, že za poskytnutí informace bude požadována úhrada, a uvedení výše této úhrady, a to před poskytnutím informace. Ztrátu nároku na úhradu nákladů uvedený zákon v § 17 odst. 4 spojuje pouze s případy, kdy povinný subjekt tuto svou oznamovací povinnost nesplní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

14. V otázce vyčíslení nákladů v § 17 odst. 3 InfZ stanoví, že pokud bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, musí písemně oznámit tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. V tomto ohledu lze také odkázat na závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42. Pokud povinný subjekt požaduje úhradu nákladů z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledávání, musí odůvodnit, proč se jedná o vyhledávání mimořádně rozsáhlé, a nikoli vyhledávání běžné. Musí také alespoň rámcově uvést, jaké jednotlivé úkony jsou pro vyhledání informace nutné a kolik času na vyhledávání informace bude potřeba. Z rozhodnutí povinného subjektu musí být jasné, jak byla sazba konkrétně určena. Náklady vzniklé v souvislosti s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací musí být vždy reálné (byť nemusí být zcela přesné) a nesmí odrazovat žadatele od toho, aby informace vůbec vyžadovali.
15. Jak žalovaný, tak MSp v rámci předmětného řízení zdůvodnili, proč se v daném případě jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání, a uvedli, jakým způsobem dosáhli výsledné výše požadované úhrady. Žalovaný v oznámení ze dne 9. 7. 2019 uvedl, že vzhledem k velkému množství požadovaných rozhodnutí (jednalo se o 712 rozhodnutí v agendách C, Co, Cm a ICm za leden 2018) představuje i jejich prosté vyhledání mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Žalovaný dále popsal, že je třeba ručně vyhledat jednotlivé spisové značky a následně v jejich rámci posoudit, které rozhodnutí je žalobcem požadováno. Následně je třeba dle žalovaného provést anonymizaci poskytovaných dokumentů, přičemž vyhledání a zpracování jednoho rozhodnutí zabere pracovníci soudu 2 minuty. Žalovaný zdůraznil, že zvýšená časová náročnost takového vyhledávání není projevem libovůle, nýbrž vychází ze zvýšené časové náročnosti zpracování tak velkého souboru rozhodnutí v systému, který pro takové vyhledávání není uzpůsoben. Žalovaný dále konstatoval, že výše úhrady je stanovena dle instrukce MSp č. 286/2011-OT-OSV, kterou se stanoví sazebník úhrad za poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. MSp v rozhodnutí o stížnosti žalobce dále poznamenalo, že je přirozené, že stanovení výše úhrady spojené s vyřízením takto rozsáhlé žádosti o informace bude vždy spojeno s určitým odhadem. MSp dále uvedlo, že ze stížnosti žalobce není zřejmé, co on sám považuje za „kvalifikovaný odhad“, resp. jak by měl být akceptovatelný kvalifikovaný odhad formulován. MSp též uvedlo, že je-li vyhledávání v informačních systémech soudu náplní práce zaměstnance pověřeného vyřízením žádosti žalobce o informace, lze předpokládat, že tento zaměstnanec dokáže sám dostatečně kvalifikovaně stanovit dobu, po kterou takovou činnost vykonává, a proto považovalo MSp tvrzení žalovaného, podle něhož práce s jednou spisovou značkou a vyhledávání rozhodnutí vyžaduje dvě minuty práce pověřeného zaměstnance soudu, za věrohodné a zcela odpovídající realitě.
16. Soud je toho názoru, že žalovaný výši požadovaných nákladů řádně odůvodnil. Soud též poznamenává, že výše částky 200 Kč za hodinu práce jednoho pracovníka, která byla vyčíslena, nikterak nepřevyšuje částky běžně účtované za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016-25, ze dne 21. 6. 2017 č. j. 6 As 326/2016-32, a ze dne 5. 2. 2021 č. j. 1 As 281/2020-42). Žalovaný jednoznačně poukázal na to, že informační systém, který žalovaný využívá, není uzpůsobený pro vyhledávání tak velkého souboru informací, které žalobce požadoval. Žalovaný zdůraznil, že je třeba ručně vyhledat jednotlivé spisové značky a následně v jejich rámci posoudit, které rozhodnutí je žalobcem požadováno, což i po provedené

anonymizaci poskytování zabere pracovníci soudu 2 minuty.

17. Soud je toho názoru, že 2 minuty na vyhledání jednoho rozhodnutí a jeho zpracování pracovníkem (tedy tisk a uzpůsobení do podoby, kterou je žalobci možno poskytnout, včetně jeho anonymizace) lze považovat za odpovídající časovou dotaci a že tento časový úsek nelze považovat za zjevně nepřiměřený či nelogický pro provedení nezbytných úkonů při vyhovění žádosti o informace žalobce. V tomto ohledu dostal žalovaný požadavku na stanovení potřebného odhadovaného času, neboť popsal, jaké úkony je při vyhledání a zpracování jednoho rozhodnutí třeba učinit a kolik času tato činnost jednomu pracovníku zabere. Kvalifikovaný odhad žalovaného tak soud shledává adekvátní a odůvodněný. Nad rámec potřebného odůvodnění soud poznamenává, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2021, č. j. 6 As 185/2021-28, byla na vyhledání a zpracování jednoho rozhodnutí o odvolání Ministerstva práce a sociálních věcí týkající se dávek pomoci v hmotné nouzi a příspěvku na bydlení a oblasti práva na informace, které se netýkala žadatele a která byla Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Liberci doručena od 1. 6. 2019 do 1. 12. 2019, shledána jako odpovídající časová dotace 25 minut. I z tohoto pohledu se proto soudu nejeví žalovaným učiněný odhad 2 minut na vyhledání a zpracování jednoho rozhodnutí za svévolný nebo nepřiměřený.
18. Jak upozornilo MSp žalobce v rozhodnutí o stížnosti, informační systém žalovaného (ISVKS) slouží především k evidování jednotlivých soudních řízení tak, aby bylo možno snadno dohledat informace týkající se konkrétního případu, a to podle standardních ukazatelů, jakými jsou spisová značka, účastníci řízení, předmět řízení apod. Žalovaný dále v této souvislosti popsal, že informační systém, jenž používá žalovaný, je nastaven tak, aby odpovídal požadavkům soudního řízení a napomáhal soudním pracovníkům při evidenci jednotlivých věcí. Žalovaný zdůraznil, že skutečnost, že žalobce požaduje informaci, které není možné v tomto systému jednoduše vyhledat, dle něj rozhodně neznamená, že by žalovaný používal komplikovaný či nedostatečný systém v tom smyslu, jak o něm hovoří komentářová literatura.
19. Je třeba zdůraznit, že žalovaný, MSp a ostatně ani žalobce netvrdí, že informační systém, který používá žalovaný pro evidenci průběhu soudních agend, je komplikovaný nebo že je vnitřně neuspořádaný. Důležité je to, že daný informační systém neumí filtrovat rozhodnutí soudu dle data jejich vydání a dle zadání určitého časového období. Očekávání žalobce, že filtrování rozhodnutí soudu podle data jejich vydání, jejich formy či agendy, musí být základní náležitostí informačního systému každého soudu, je z pohledu zdejšího soudu ve dvacátých letech 21. století oprávněné, nic to však nemění na tom, že informační systém takovouto funkcionalitou nedisponoval, což je soudu známo z úřední činnosti, neboť zdejší soud v daném informačním systému pracuje.
20. Nutno dále zdůraznit, že soud dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tedy v době odložení žádosti žalobce o informace, tj. k 19. 10. 2020. Z tohoto skutkového stavu je soud povinen vycházet. V době rozhodování žalovaného jím používaný systém, který provozuje MSp, které jako ústřední orgán státní správy soudů také nastavuje funkcionality systému pro všechny krajské soudy, neumožňoval vyhledávat rozhodnutí dle data jejich vydání. Lze tak stěží klást k tíži žalovaného jako pouhého uživatele systému, že daný informační systém neumožňuje jednoduše vyhledat rozhodnutí soudu dle jejich data vydání, formy či agendy.
21. Jak bylo výše uvedeno, zákonná úprava svobodného přístupu k informacím vychází z Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

premisy, že se informace až na výjimky poskytují (bezplatně), přičemž veškerá omezení nebo podmiňování je v tomto směru nutné vykládat restriktivním způsobem (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 281/2020-42). V případě žalobce soud i při aplikaci přísných kritérií stanovených předchozí judikaturou shledal, že došlo k naplnění požadavku dostatečného odůvodnění výše úhrady nákladů, které žalovanému v souvislosti se žádostí žalobce o poskytnutí informací vznikly. Soud proto uzavírá, že v daném případě k tvrzenému porušení práva na informace žalobce nedošlo.

22. Pokud jde o námitky žalobce o nezveřejňování všech soudních rozhodnutí, soud konstatuje, že tyto námitky směřují mimo rámec soudního přezkumu v této věci. Podstatné je, že žalovaný neměl v rozhodné době povinnost podle zákona ani Instrukce č. 20/2002 zveřejňovat všechna rozhodnutí v agendách C, Co, Cm a ICM. V tomto ohledu tedy žalovaný nejednal nezákonně. Námitky žalobce spočívající v tom, že není obecně přístupná veškerá judikatura, jdou rovněž mimo podstatu soudního přezkumu v této věci. Otázka zveřejňování všech soudních rozhodnutí je věcí zákonodárce (pokud by mělo jít o zákonnou cestu), popř. ústředního orgánu státní správy soudů, kterým však není žalovaný.
23. Soud k návrhu žalobce dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování správními spisy vedenými ve věci žalovaným a MSp, jakož ani napadeným rozhodnutím, které je součástí správního spisu žalovaného, neboť dokazování správními spisy se v soudním řízení správním neprovádí.
24. Soud k návrhu žalobce pro nadbytečnost neprovedl dokazování zprávou Veřejného ochránce práv ve věci naplňování evidence soudních rozhodnutí ze dne 7. 11. 2016, sp. zn. 4292/2015/VOP/JHO, neboť skutečnost, že Instrukce č. 20/2002 není v praxi naplňována, o čemž svědčí velmi nízké počty zveřejňovaných rozhodnutí, není pro posouzení věci podstatná. Soud pro nadbytečnost k návrhu žalobce neprovedl dokazování ani správním spisem Úřadu pro ochranu osobních údajů sp. zn. UOOU-03518/20, neboť též skutečnost, že MSp vydalo rozhodnutí o stížnosti žalobce až poté, co žalobce podal Úřadu pro ochranu osobních údajů podnět na nečinnost, není pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného podstatná.
25. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. listopadu 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu